

Mūzika nav matemātika

Komponistam un grupas "Pērkonš" liderim Jurim Kulakovam maijā apritēja apāji 55. Šobrīd, pašā vasaras vidū, viņš kopā ar "Pērkonu" un savu vienaudzi dziedātāju levu Akurateri gatavojas abu jubilejas turnejai ar nosaukumu "Sapumpurots zars", kas pilnus apgriezīnus uzņems 9. jūlijā Dzintaru koncertzālē, bet noslēgsies ar īstenu uguņošanu "Pērkonā" manierē 22. augustā Ogres salā. Saruna ar "Pērkonā" tēvu par skaitļiem, kam nav nozīmes, mūziku un jaunradi.

■ AIJA KAUKULE

KARINAS MIEŽĀS FOTO

Laikam nevar atrast vēl piemērotāku vietu par "Epikūra dārzu" jeb Dailes teātra vasaras kafejnīcu, kurā agrā pēcpusdienā sastapt dzīves mākslinieku un baudītāju Juri Kulakovu šo vārdu vispatiesākajā nozīmē. Cilvēki dzīvi bauda, nevis skaita – jautāts par jubileju, mūziķis atzīst – skaitļiem, gadskārtām un jubilejām nepiešķirot absolūti nekādu nozīmi. 55. dzimšanas dienu, kas, tāpat kā Ievai Akurateri, iekrīt pavasarī, tā īsti neesot atzīmējis – jau maijā sagriezta lielā torte ar simbolisko gulbi, atklājot "Pērkonā" foto un piemiņas lietu izstādi lielveikalā "Spice" –, tā ievadot jubilejas vasaras koncertu sēriju.

Arī mūziku, viņaprāt, pretēji apgalvojumiem, nav iespējams izteikt skaitļos vai matemātiskās formulās, sakot – tad jau drīzāk arhitektūra ir sastingusi mūzika. "Mūzika, īpaši romantiskā mūzika, kas kaut kādā ziņā attiecas uz mani, nevar būt matemātiska. Varbūt tāda tā ir modernajā, akadēmiskajā mūzikā, kur tiek lietoti dažādi algoritmi. Man šie algoritmiskie piegājieni ir nepieņemami. Uzskatu, mūzika tomēr ir emocionāla lieta. Īpaši tas attiecas uz lielas formas darbiem kā dramaturģiskām konstrukcijām."

Laikā, kad mūsdienu skaņraži arvien biežāk izvēlas datorizētu kompozīcijas tehnoloģiju palīdzību, Jura Kulakova mūzika netop datora algoritmos, bet gan mājās, pie klavierēm – jā, uz nošu papīra. Tā pēdējos gados tapuši vairāki ievērojami lieldarbi – kantāte "Vēstules uz bruģa", veltīta 1991. gada barikāžu dalībniekiem, arī "Sarkanais vilciens", rakstīta 1941. gada deportāciju upurim. Juris teic, drīzumā tiks pabeigta Ziemassvētku oratorija "Ziemassvētki Straumēnos" ar Daces Micānes-Zālītes tekstu – tā top pēc Ņujorkas latviešu kora pasūtījuma.

Vispārzināms ir fakts, ka "Pērkonā" repertuārā jau ga-

diem nav jaunu dziesmu, tomēr jāatzīst, ka tas netraucē uzturēt spēkā dzīvu grupas leģendu un būt visu paaudžu publikas mīļiem, galu galā – turpināt aktīvu koncertdarbību. Juris pasmīn, ironiski skaidrojot "Pērkonā" nerimstošās popularitātes fenomenu – arī Emilam Dārziņam ir tikai 17 solodziesmas, vairākas kora dziesmas un "Melanholiskais valsis", bet simfoniskās mūzikas koncertos joprojām spēlē Mocartu un Bēthoveni. Dažreiz viņš arī koncertos joko – tagad būs klasiskā latviešu rokmūzika.

"Nejaušu dziesmu mums nav," par aptuveni 70 dziesmu plašo "Pērkonā" repertuāru nosaka to autors. "Mums ir no kā izvēlēties, lai arī "superhiti" ir tikai daži. Ir iespējas variēt, izcelt kaut ko sen nespēlētu."

Juris smejas – varētu jau "cept" dziesmas kā daža pašmāju dīva – pa vienai dienā. Tomēr rakstīt rakstīšanas dēļ – tam neesot jēgas. "Jaunas dziesmas radīsies tad, kad mums būs ko piebilst pie tā, kas jau ir radīts. Dzejas materiāls šobrīd būtu, taču jaunai mūzikai būtiski jāpildina iepriekšējais kā dzēja, tā mūzikā. Kādreiz "Gulbja" ("Balāde par gulbi") fani mums ārkārtīgi pārmeta, ka izdarījām muzikālu pagriezīnu, bet cik var rakstīt vienu un to pašu. Ja ir tāda iespēja, iesaistu "Pērkonu" lielas formas skaņdarbos, kādās kantātēs."

Mūziķis teic, ja netiek spēlētas jaunas dziesmas, tas nenozīmē, ka viņš atrastos uz skatuves, nostalgijas vadīts. "Viss ir pavisam vienkārši – mums tas patīk," pasmaida Juris. "Ja līdzīgi ir klausītājiem, tad brīnīšķīgi. Mēs joprojām redzam jēgu vārdos, ko dziedam."

Tomēr gluži klusuma periods "mazās formas" žanrā nav iestājies. Pirms vairākiem gadiem klajā nāca Jura Kulakova dziesmu cikls ar

Mēs joprojām redzam jēgu vārdos, ko dziedam.

Jāņa Ziemeļnieka vārdiem "Ētera odejs" (2008), savukārt pēdējos gados tapušas vairākas jaunas dziesmas ar Jāņa Akuratera tekstiem. Tie, kas maijā Muzeju naktī apmeklēja Jāņa Akuratera muzeju, varēja baudīt jaunās kompozīcijas kopā ar Akuratera stāsta "Aglaija" lasījumu Liepājas teātra aktiera Edgara Pujāta, kā arī dziedoņu Līnas Birzakas un Lingitas Bopolū, un, protams, paša mūzikas autora sniegunā. Juris teic, ieraksts tuvākajā nākotnē gan neesot plānots. "Šim notikumam uzrakstīju kādas astoņas dziesmiņas ar muzeja dāmu izmeklētiem dzejoļiem."

Mūziķis atzīst, mūsdienā latviešu mūzika viņu aizraujot maz. "Tā kā man ir tuvas attiecības ar "Instruementiem", viņus vērtēju ļoti augstu – izcil! Ļoti simpātisks ir "The Sound Poets" dziesma "Pāri kalniem", arī "El Mars" daiļrade, kurā ar savu vijolspēli piedalījies arī mana meita Justīne." Starp citu, vijolniece Justīne tieši mūsu intervjus laikā ieguvusi maģistra grādu Lozannas Mūzikas augstskolā. Juris teic, iespējams, Justīne pievienosies "Pērkonam" kādā no Jura Kulakova jubilejas turnejas koncertiem. "Viņai lieliski padodas improvizācija, tas Rietumos, kur pašlaik studē daudz aziātu, kas varbūt ir tehniski perfekti, ir retums," teic lepnais tēvs.

Mūziķis atzīst, jubilejas koncertu repertuārs pagaidām ir radošā procesā – ļoti ticams, ka programma būs līdzīga tai, kas skanēja "Pērkonā" 30. jubilejas koncertos koncertzālē "Palladium" pērn. "Muzikāli centīsimies izcelt kaut ko, kas nav spēlēts kādus padsmīt gadus, piemēram, "Lampas no zvaigznes" ar Klāva Elsbērga tekstu, noteikti aicināsim Nauri Puntuli. Visbeidzot "Mēs pārtiekam viens no otra" atkal izklausās pietiekami amizanti. Vienīgi pirotehnikas Dzintaru koncertzālē nebūs. Toties tā būs turnejas noslēgumā Ogres salā."